

Bună, Salutări, Zip Dop Smirg

Mă numesc Hal Rifkind.

Nu știu sigur dacă trebuie să spui „zip dop smirg“ atunci când vrei să saluți pe cineva care trăiește în viitor, dar m-am gândit că merită să încerc.

Nici nu știu sigur dacă ești copil sau ființă umană. Ai putea fi un robot. Sau un android. Sau vreun extraterestru de pe o planetă care nu a fost descoperită încă.

Ceea ce știu sigur este că, dacă citești aceste rânduri, înseamnă că ai găsit capsula timpului. Și că trăiești într-un viitor îndepărtat. Poate peste o sută de ani. Atunci a spus domnul Tupkin că se va deschide capsula timpului.

Domnul Tupkin este profesorul meu de istorie. Are părul cărunț și poartă bretele și papion.

Papionul este un accesoriu modern
care te îmbătrânește automat cu o sută de ani

Astăzi, ne-a dat un proiect URIAȘ. Pe lângă faptul că a fost IMENS, nici nu ne-a avertizat în vreun fel. Dacă mă întrebați pe mine, cred că ar fi fost mai bine dacă ne-ar fi anunțat din timp.

Am intrat în clasă gândindu-mă că va fi o zi obișnuită de octombrie. Însă primul lucru pe care l-am zărit a fost mormanul de cărți de pe catedra domnului Tupkin. Erau nou-nouțe. Și groase. Și semănau înspăimântător de mult cu niște jurnale goale.

– Ce sunt astea? l-am întrebat pe domnul Tupkin, încercând să-mi maschez tremurul din voce.

El a luat unul dintre jurnale și mi l-a înmănat.

– Acesta, domnule Rifkind, reprezintă contribuția dumitale la această lume. Vei scrie cuiva care trăiește în viitor și îi vei povesti totul legat de vremurile în care trăim noi acum. Totul despre viața noastră actuală.

– Totul?

– Da. Dar nu-ți face griji. Ai la dispoziție tot anul ca să faci asta.

Când domnul Tupkin îmi spuse că era vorba despre un proiect pentru TOT ANUL ȘCOLAR, atunci i-am adresat o altă întrebare.

– Nu este ilegal?

Prietenul meu cel mai bun, Arnie Gianelli, ridică mâna.

– Și despre ce ar trebui să scriem, domnule Tupkin?

– Gândiți-vă. Ce ați vrea să aflați despre cineva care a trăit în trecut? Care ar putea fi cele mai importante subiecte?

Toți copiii din clasă începură să-și dea cu părerea.

oamenii din viitor. Cum cel care avea să găsească jurnalele noastre putea înțelege mai bine istoria. Și cum, prin scrierea jurnalelor, vom înțelege și noi mai bine istoria.

Dacă ar fi după mine, aș umple capsula timpului cu acadele și ciocolată cu cremă. Chestiile astea rezistă secole întregi.

– Vă promit, zise el chiar înainte să sune clopoțelul, că veți învăța multe din acest proiect.

În momentul de față însă, am impresia că mă voi alege numai cu dureri de mână din acest proiect, deoarece e cam mult să scrii până la sfârșitul anului cuiva care s-ar putea sau nu să fie un extraterestru.

ADĂPOST

Dragă găsitorele uimit
al capsulei timpului
de sub peluze:

Dacă ești nou pe planeta Pământ și cauți adăpost (un loc unde să stai), trebuie să-ți spun două lucruri:

1. Bun venit ;
2. Să nu cumperi o casă cu verandă. Vei ajunge să regreti.

Eu am descoperit asta după ce i-am anunțat pe părinții mei că vreau să am camera mea.

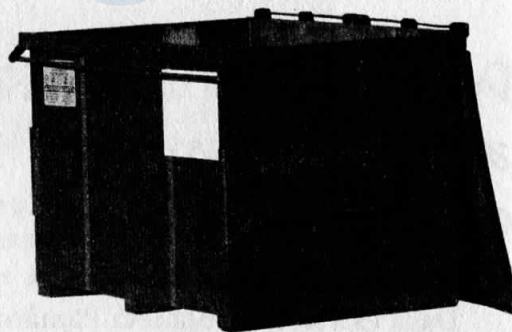
De ce-ar avea nevoie un băiat de doisprezece ani de camera lui, te-ai putea întreba. Din mai multe motive, însă două cele mai importante sunt Bea și Perrie. Surioarele mele gemene. Pe lângă faptul că împart aceeași cameră cu ele, patul meu se află ÎNTRE PĂTUȚURILE LOR.

Cred că n-am dormit mai mult de șapte minute de când s-au născut. Și asta din cauza țipetelor, a plânsetelor provocate de creșterea dinților, a vomei și a schimbărilor de scutece.

Mărimea
normală
a unui bebeluș

Mărimea normală a unui tomberon
umplut cu scutece pline de pipi,
caca și vomă de bebeluș

Nu mai e nevoie să spun că l-am bătut pe tata la cap zi și noapte ca să mă lase să mă mut în micuța cameră de oaspeți din casă.

– În primul rând, am nevoie de ea pentru munca mea, este răspunsul lui obișnuit. În al doilea rând, am să mă gândesc dacă să te las să ai camera ta numai dacă vei lua note mari la istorie. *Foarte mari.*

Judecând după cum mă descurc la istorie, va fi nevoie de o minune. Chiar dacă suntem abia în

octombrie, domnul Tupkin ne-a dat deja zece chestionare și teste. Până acum am luat aceeași notă la fiecare dintre ele.

PONT: Nota mea este o literă între *C* și *F** Cuvinte care încep cu nota mea sunt: *Drăcie, Damnat și Deh.*

– Nu permit ca fiul meu să rămână corigent la istorie, zice tata de fiecare dată când vin acasă cu testul. Trebuie să te străduiești mai mult, Hal. Istoria te face să fii cine ești și este motivul pentru care exiști.

– O, ce mult îmi place și mie istoria, tată! Problema este că e greu să înveți când împarți camera cu doi bebeluși. Dacă am avea o casă mai mare...

– Iar începi cu „o casă mai mare.” Știi că muncesc acasă și că mi-am amenajat atelierul în camera liberă. Mi-ar lua luni să împachetez totul. Și-apoi, afacerea nu merge prea bine. În nici un caz nu ne vom muta.

La un moment dat în timpul discursului „Hal, nu vei avea niciodată propria cameră”, mă uit de obicei la mama, cerând ajutor. Însă ea are propriile motive „foarte întemeiate” ca să nu ne mutăm într-o casă mai mare.

* În limba engleză în original, nota D, al cărei echivalent în limba română este nota 5. (n.red.)

– E plăcut să împarți. Vei stabili o legătură durabilă cu surorile tale.

Sau:

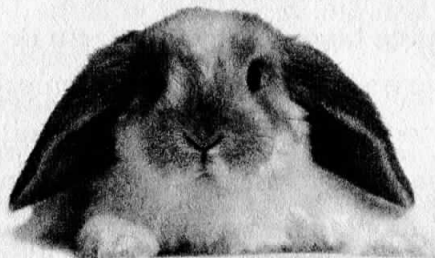
– O casă mai mică este mai ecologică. E mult mai bine pentru mediul înconjurător.

Apoi fraza mea preferată:

– Dacă te simți obosit, dragul meu, pot să-ți pun niște ace în tălpi.

Mai e o chestie cu mama. Planul ei măreț de a contribui la venitul familiei este de a urma cursurile unei școli serale. Studiază ca să-și obțină diploma în acupunctură. O metodă chinezească de tratare a bolilor foarte populară în zilele noastre.

Se spune că există în China de mii de ani, ceea ce eu nu prea înțeleg și asta pentru că trebuie să înfigi niște ace în oameni. Ca să se simtă mai bine.

Mama practică acupunctura pe iepurașul nostru, Scamper.
Sunt aproape convins că lui Scamper nu-i place

În general, discuția referitoare la ideea de a avea camera mea se sfârșește de unde am pornit – eu stând pe pat și ascultând gânguritul neîncetat al gemenelor.

Seara trecută, Perrie încerca să vorbească. Ținea în mână jucăria ei preferată, o scoică ce are înăuntru un crab.

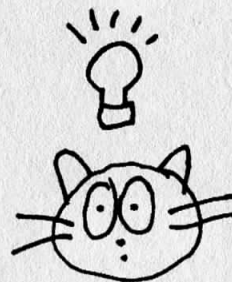
– Coică, coică, a zis ea și mi-a arătat scoica.

Eu mi-a vârât mâna în interiorul scoicii și-am făcut să sară crabul.

– Bau!

Lui Perrie îi place foarte mult când faci asta. Mi-a arătat din nou scoica și mi-a zis:

– Coică.

„Asta-i! mi-am zis. Să vând!“ Dacăș putea vinde casa. Să găsesc pe cineva care să le facă părinților mei o ofertă pe care aceștia să n-o poată refuza.